

LA SOPA

Fum que vas a la teulada
i que n'ixes foc a foc,
dius a la lluna afilada:
–Vora l'olla salta el foc–.
La mare crida i trascola
i vigila de reüll
la sopa de farigola
que està si bull si no bull.
Si, de lluny, el fum albiures,
plega, pare, ton fadic;
ja s'entaulen les cadires
i les copes fan bonic.
Fins la boca més llamenca
de desig d'haver-te es mor,
sopa humil, sopa rossenca,
mostrejada amb oli d'or.
Troballa que ens fores duta
per un savi saberut,
l'herba humil de roca eixuta
et penetra de virtut.
A la setena bocada
troben la conversa els grans
i a l'última cullerada
hi ha la son per als infants.

Carner, Josep. "La sopa". Poesia. Barcelona: Quaderns Crema, 1992